

Ze at een klein stukje en vroeg zich in groote spanning af »welke kant uit, welke kant uit?» terwijl ze haar hand boven op haar hoofd hield om te voelen in welke richting het ging bewegen. Ze was zeer verrast toen ze bevond, dat ze even groot bleef. Nu gebeurt dit gewoonlijk wel als men een koekje eet, maar Alice was er zoo aangewend geraakt om niet anders te verwachten, dan dat er vreemde dingen zouden gebeuren, dat het leven haar saai en suf toescheen, als het op de gewone wijze voortging. Daarom zette ze zich aan het werk en had spoedig het koekje heelemaal verorberd.

HOOFDSTUK II

Een tranenvloed

« **A**L rarer en rarer!» riep Alice (ze was zoo verrast, dat ze voor een oogenblikje geen goed Nederlandsch kon spreken), »nu schuif ik uiteen als de grootste verrekijker, dien je ooit gezien hebt! Vaarwel, voeten!» (want toen ze neerzag naar haar voeten, schenen ze bijna uit 't gezicht te zijn, op zoo'n grooten afstand geraakten ze!) »O, mijn arme lieve voetjes, wie zal je nu je schoenen en kousen aantrekken? Ik zal dat werkelijk niet

